

Arrest

nr. 318 476 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE**
 Catharina Lundenhof 9/13
 2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 april 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot van Nederlandse nationaliteit, E.M.

1.2. Op 14 november 2018 werd haar een F-kaart afgeleverd.

1.3. Op 29 april 2019 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk, dit na een negatief advies van de procureur des Konings.

1.4. Op 13 januari 2020 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.11.2023 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 14.02.1973

Geboorteplaats: Taza

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Verblijvende te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, in functie van haar echtgenoot, de genaamde E. M. (RR: *) met de Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40bis, 92, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 luidt als volgt: " §2 A/s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt

Als bewijs van het huwelijk werd een huwelijksakte van Marokko voorgelegd waaruit blijkt dat zij aldaar zijn gehuwd op 17.01.2006.

De Dienst Schijn- en gedwongen relaties van de stad Antwerpen startte een onderzoek betreffende de vraag om het huwelijk in België te erkennen. Uit dit onderzoek is gebleken dat het buitenlands huwelijk van betrokkene en referentiepersoon enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, en niet op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Naar aanleiding van het negatief advies van het parket Antwerpen dd. 26.04.2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen dan ook om het buitenlands huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene een beroep instelde bij de Familierechtbank tegen het niet erkennen van het buitenlands huwelijk door de Stad Antwerpen. Betrokkene laat na bij huidige aanvraag aan te tonen of en met welk resultaat de Familierechtbank een uitspraak deed betreffende de vraag tot erkenning van het buitenlands huwelijk. Betrokkene voegt, ten opzichte van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 27.03.2023, dewelke geweigerd werd op 13.09.2023, dus geen nieuwe elementen toe bij huidige aanvraag dewelke de voorgaande beslissing kunnen doen ombuigen. De grond van weigering blijft ongewijzigd.

Uit het dossier blijkt verder nog dat betrokkene en referentiepersoon niet meer samenwonen sinds 9.10.2023. Daarvoor zou er sprake geweest zijn van huiselijk geweld tussen beiden, waarvan betrokkene aangifte deed bij de politie. Dit vormt allerm minst een teken dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame levensgemeenschap wensen te stichten.

Gelet op het bovenstaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg het voornoemde huwelijk te erkennen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WPR).

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste).

Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Enig middel: schending artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Art. 8 EVRM stelt het volgende:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er moet worden opgemerkt dat verzoekster voorheen een verblijfsvergunning en verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance' toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Derhalve moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland).

Tussen partijen werd reeds een arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 december 2021, arrest nummer 264740 waarin als volgt werd bepaald:

“Dat alleszins uit het administratief dossier het volgende blijkt:

1. Verzoekster heeft steeds ingestaan voor de zorg van haar kinderen en dit vanaf hun geboorte tot heden. Verzoekster was gehuwd met haar echtgenoot tot 1999. Zij scheidde nadien en huwde opnieuw in 2006. Zij heeft grotendeels alleen ingestaan voor de zorg van haar kinderen, aangezien haar echtgenoot van 1999 tot 2017 in Nederland woonde. De kinderen hadden hun hoofdverblijf bij verzoekster in Marokko.

Ook vandaag staat zij in voor de hoofdzorg van de kinderen.

2. Het is onbetwist dat de twee minderjarige kinderen, resp. 10 jaar en 17 jaar, over een geldig verblijfsrecht beschikken in het kader van gezinshereniging met hun vader. Zowel verzoekster als de vader wensen dit ook te behouden.

(..)

4. Het is onbetwist dat beide ouders akkoord waren dat het gezin van Marokko naar België zou verhuizen. Verzoekster kan echter niet zomaar zonder toelating van haar echtgenoot en vader van haar kinderen, de minderjarige kinderen terug meenemen naar Marokko. Er geldt immers een gezamenlijk ouderlijk gezag en voor een verhuis naar een ander land is de uitdrukkelijke toelating van de vader vereist ofwel een beslissing van de Rechtbank, zo niet zou verzoekster zich schuldig maken aan kinderontvoering. De vader zal deze toelating echter nooit geven.

Dat in casu het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen moeilijk kan worden ontkend. Dat verweerder bijgevolg de 'fair- balance'-toets had moeten uitvoeren, wat zij in casu niet heeft gedaan.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.”*

Dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het verblijf van de kinderen, die tevens thans een duurzaam verblijfsrecht hebben voor België. De bestreden beslissing verwijst niet eens naar het bestaan van de kinderen tussen verzoekster en haar echtgenoot. Ze hebben 4 kinderen samen. In casu is er geen sprake van een schijnhuwelijk. Het huwelijk van verzoekster is geenszins enkel afgesloten teneinde een verblijfsvergunning voor België te bekomen. Op moment van het hernemen van het huwelijk was de echtgenoot van verzoekster niet eens woonachtig in België.

Verweerder kan dan ook niet rechtsgeldig verwijzen naar artikel 27 WIPR in combinatie met artikel 21 WIPR om de rechtsgeldigheid van het huwelijk van verzoekster te betwisten zonder rekening te houden met alle elementen in het dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder het bestaan van de 4 gemeenschappelijke kinderen in ogenschouw heeft genomen.

Uit het arrest reeds eerder gewezen tussen partijen op 1 december 2021, arrest nummer 264740 werd eveneens als volgt bepaald:

“De Raad merkt op dat de verwerende partij noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen betwist dat verzoekster de dagelijkse zorg voor de kinderen opneemt. Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Deze band tussen kind en ouder blijft bestaan, zelfs als de ouders op het moment van de geboorte niet langer samenleven of de relatie is beëindigd (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, 44). De natuurlijke gezinsband wordt niet automatisch beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het niet kind niet langer samenleeft met één van de ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekster en haar kinderen staat in casu niet ter discussie.”

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het verblijf van de kinderen inderdaad werd gevraagd en toegestaan in functie van de vader. Verzoekster wijst er terecht op dat zij de kinderen niet zonder meer kan meenemen naar Marokko zonder toelating van de vader of een beslissing van de rechtbank. Gelet op de verstoorde relatie met de vader is een dergelijke toelating op dit ogenblik weinig waarschijnlijk.

Het motief dat er afspraken kunnen worden gemaakt gaat voorbij aan deze concrete elementen. Derhalve dreigt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een inmenging te vormen in het gezinsleven en verzoekster te scheiden van haar kinderen.”

Opnieuw heeft verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de kinderen van verzoekster die tevens in België verblijven.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met alle elementen in het administratief dossier bij zijn beoordeling over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt althans niet dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat er 4 kinderen geboren zijn uit dit huwelijk lang voordat verzoekster of haar echtgenoot in België woonde.

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2024 ter kennis gebracht aan verzoekster per brief gedateerd op 21 mei 2024 doch slechts aangeboden bij de post op 23 mei 2024, schuldig aan schending artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. “

2.2. Verzoekster betoogt in essentie dat de verwerende partij niet rechtsgeldig kan verwijzen naar artikel 27 van het WIPR in combinatie van artikel 21 van het WIPR om de rechtsgeldigheid van haar huwelijk te betwisten zonder rekening te houden met alle elementen in het dossier. In het bijzonder wijst zij erop dat de verwerende partij het bestaan van de 4 gemeenschappelijke kinderen niet in ogenschouw heeft genomen en om die reden moet worden vernietigd. Zij citeert uit het vernietigingsarrest van de Raad nr. 264 740 van 1 december 2021 om haar standpunt te staven.

Artikel 27, §1 van het Wetboek IPR stelt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoeksters verblijfsrecht met een beslissing van 13 januari 2020 werd beëindigd op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald omdat uit verder onderzoek van de huwelijksakte die werd voorgelegd ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging die had geleid tot de erkenning van het verblijfsrecht en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot was gebleken dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kon worden aanvaard en zelfs blijkt gaf van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht. De verwerende partij wees er in die beslissing op dat “*wat betreft de erkenning van de huwelijksakte [...] het parket van Antwerpen op 26.04.2019 negatief [blijkt] te adviseren, [dat] het huwelijk [...] daarop op*

29.04.2019 niet [werd] erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand [en dat] de Dienst Vreemdelingenzaken [...] hierin meegaat en [...] dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet [erkent] op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code."

Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 240 055 van 26 augustus 2020. In dit arrest werd er al op gewezen dat artikel 27 van het WIPR betrekking heeft op de de plano erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, dat de Dienst Vreemdelingenzaken terecht kon verwijzen naar de niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk, dat de weigering tot erkenning van het huwelijk een overheidsbeslissing is waartegen enkel beroep mogelijk is bij de familierechtbank en dat zolang deze beslissing niet vernietigd is door de familierechtbank, de verwerende partij ervan uit dient te gaan dat de weigering tot erkenning van het huwelijk met de werkelijkheid overeenstemt en zij dit dient te beschouwen als een rechtsfeit.

In de thans bestreden beslissing wordt opnieuw verwezen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en ook naar de vaststelling dat tegen deze beslissing weliswaar een beroep werd ingesteld bij de familierechtbank maar dat verzoekster heeft nagelaten om aan te tonen of en met welk resultaat de familierechtbank uitspraak deed.

Verzoekster toont dus niet aan dat de verwerende partij niet rechtsgeldig kon verwijzen naar artikel 27 van het WIPR in combinatie met de openbare orde-vereiste van artikel 21 van het WIPR. Ter terechtzitting van 28 november 2024 is overigens gebleken dat er nog geen uitspraak is van de familierechtbank.

In de mate dat verzoekster, middels een verwijzing naar de vier kinderen die uit dat huwelijk geboren zijn, de oprechtheid van het huwelijk wil aantonen, moet erop worden gewezen dat deze kinderen reeds waren geboren vooraleer werd overgegaan tot de weigering van de erkenning van het huwelijk, en dat moet worden herhaald dat de weigering tot erkenning van het huwelijk een overheidsbeslissing is waartegen enkel beroep mogelijk is bij de familierechtbank. De Raad heeft ter zake geen bevoegdheid.

Verzoekster meent verder dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden en betoogt ook in deze context dat de aanwezigheid van haar kinderen niet in ogenschouw werd genomen, terwijl uit het vernietigingsarrest nr. 264 740 reeds was gebleken dat er een inmenging dreigt in het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen.

Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat het voormelde vernietigingsarrest nr. 264 740 betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van een huwelijk met de Nederlandse referentiepersoon, dat niet wordt erkend. Het kwam de verwerende partij dan ook toe om na te gaan of zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zonder meer, hetgeen zij heeft gedaan. Verzoekster toont in die omstandigheden niet aan dat bijkomend moest worden gemotiveerd over de kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.3. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij onwettig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig heeft gehandeld. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS